

[Statsministeren.]

det; de har hverken gjort det ved denne eller ved andre Lejligheder. Om de nu har i Sinde at følge det gode Raad, jeg giver dem, ved jeg ikke — det faar blive deres Sag. Jeg har nu siddet her i snart 25 Aar, saa jeg har jo gennem Aarene efterhaanden holdt nogle Taler i Rigsdagen og har ganske naturligt ogsaa holdt forskellige Taler. Jeg har det nemlig ikke saaledes som visse andre, at jeg kun har en „eneste Tale“. Jeg har virkelig holdt mange forskellige Taler, det skal jeg ikke nægte, og de har været afpasset efter enhver Situation, som Tid og Forhold krævede, og saaledes vil alle fornuftige Mennesker opføre sig. Jeg ved ikke, om man i en Tid, hvor der er Brug for Toldforanstaltninger, skal sige: Nej, nu skal vi ingen Toldforanstaltninger have, eller om man omvendt i en Tid, hvor der ingen Brug er for Toldforanstaltninger, absolut skal sige: vi vil have Toldforanstaltninger. Jeg tror ikke, man skal det. I Tiden efter Krigen har der ogsaa i Retning af Krise og Arbejdsløshed været ikke een, men en Række forskellige Situationer; snart drejede det sig om en bestemt Industri, der var udsat for haarde Prøvelser, snart drejede det sig om en Række Industrier, eller i hvert Fald nogle Industrier, snart drejede det sig om Valuta, der var blevet for lav, og snart om Valuta, der var blevet for høj. Det har virkelig, hvis man skulde optræde med en vis Fornuft, i hvert Fald gøre Forsøg derpaa med de fattige Evner, man har, været nødvendigt at bringe forskellige Tanker og forskellige Forslag frem overfor disse forskellige Situationer. De Herrer faar undskyldte, saaledes er det nu en Gang, naar man ikke hører til de „stivnede Organisationer“ og Partier, og jeg vil ogsaa fremdeles afpasse Forslag og Udtalelser efter de Tilstande, der raader.

De Konservative har det ganske anderledes nemt. De krævede Told som Middel, baade da Valutaen gik ned, og da den gik op, og da den efter deres Mening gik for stærkt op — hver Gang kom de og sagde: lad os faa Toldforhøjelser. Det var det eneste, de foreslog i enhver Situation, og alle kunde forstaa, at der maatte være noget mærkeligt ved dette Parti — og det har jo ogsaa Vælgerne i saa høj Grad understreget. Nu raaber hele Landet: lad

os faa Nedsættelse i Afgifter og Skatter, og saa kommer de Konservative igen — det kan jeg sige med det samme, og siger: Ja, vel, det skal vi have, lad os faa nogle Toldforhøjelser — vi hørte det senest i Gaar. Naar Landbruget siger: maa vi faa Nedgang i Skatter og Afgifter, kommer de Konservative og siger: ja, vel, vi skal have Toldforhøjelser. Det er en god Anvisning, men saadan svarende til Situationen kan man egentlig ikke sige, den er.

Jeg har det heller ikke som Venstre. Venstre har ogsaa kun een Parole. Overfor enhver Situation, overfor enhver Tids Vanskeligheder har Venstre intet andet haft end at tampe løs paa Organisationerne og Arbejdernes Løn. Ned med Lønnen! ned med Lønnen! — det har været Anvisningen overfor Valutakrise, overfor Vanskeligheder, baade af den ene og den anden Art. Og vi hørte det igen i Gaar, Slutningseffekten i det ærede Medlem Hr. Krag's Tale var et voldsomt Angreb paa Arbejderne og Arbejdernes Løn.

Ja, det er de eneste Midler, de to Partier kender overfor Samfundets Besværligheder, og derfor irriterer det dem, naar andre virkelig søger at finde Midler, foreslaar Midler bragt i Anvendelse, som formentlig i den givne Situation kunde virke stærkere eller mindre stærkt, efter som Omstændighederne nu gør det muligt. Der var mange Ejendommeligheder, særlig i det ærede Medlem Hr. Krag's Tale, som det imidlertid vilde føre for vidt at gaa ind paa. Venstres Ordfører sagde f. Eks. noget uhyre indviklet, i hvert Fald var det indviklet at forstaa; det hed bl. a., at 1928 var et af de gunstigste Aar, vi overhovedet havde haft, i Modsætning til den nuværende Tid. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem bygger denne Beregning paa. Sandheden er, at vi i den første Uge i Januar 1928 havde 92 389 arbejdsløse, den første Uge i dette Aars Januar har 72 000 arbejdsløse — der er dog en lille Forskel paa 20 000, som man maa tage i Betragtning ved Bedømmelsen af, hvorledes 1928 nu artede sig.

Den ærede Ordfører for Venstre (Krag) talte stemningsfuldt om den Demoralisation, der var en Følge af Arbejdsløshed, og om Hjem, der bryder sammen. Jeg synes, man i denne Forbindelse savnede det ærede